

“ମିଠେ ବଜେ:— ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ତତ୍ତ୍ଵଗୁଡ଼ିକୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ସେବା କର କାରଣ ପାଠକ ତତ୍ତ୍ଵ ପବିତ୍ର ହେବା ପରେ ହିଁ ଦେବତାମାନେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ପାଦ ରଖିବେ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମର ନୂଆ ରାଜଧାନୀରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ— କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ସେହି ରାଜତ୍ଵ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵୟଂ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ହିସାବରେ ମିଳିଛି (୨) ବରଦାତା ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ହିଁ ବରଦାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ସେଠାରେ ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେଉଛ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କଠାରୁ ସାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନେଇଯାଉଛି ।

୩୮ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ଆମେ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ସାହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ କୁହାଯାଏ । ସତ୍ୟ ଉପରେ ଗୋଟିଏ କଥା ଅଛି— ସତ୍ୟମାର୍ଗରେ ଅର୍ଜିତ ଭୋଜନ ଖାଅ, ସତ୍ୟ ମାର୍ଗରେ ଅର୍ଜିତ ଧନରେ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧ । ଯଦିଓ ଏହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଲେଖା ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା କରାଯାଉଛି, ଯାହାଙ୍କୁ ରତନିତା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ପିଲାମାନଙ୍କର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ସବୁ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ରହନ୍ତି । ତାକୁ ବାବାଙ୍କ ମିଠା ଘର କୁହାଯାଏ । ଏହି ଦୁନିଆ ଆମର ଘର ନୁହେଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ମିଠା ବାବା । ଶାନ୍ତିଧାମ ହେଉଛି ଆମର ମିଠା ଘର । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ମଧ୍ୟ ମିଠା ଘର ଅଟେ କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘରେ ଶାନ୍ତି ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଘରେ ଲୌକିକ ମାତା ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଶାନ୍ତିରେ ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସାରା ଦୁନିଆରେ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗ) ତ ଘରେ ଘରେ ଶାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସାରା ଦୁନିଆରେ ଶାନ୍ତି ଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଛୋଟ କିମ୍ବା ନୂଆ ଦୁନିଆ କହିବା ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଦେଖ କେତେ ବଡ଼ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ରହିଛି । ସେଠାରେ ମାରପିଟ୍ ହୁଏ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିଛି । ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁମାନେ ତ ପୁତ୍ରବାନ୍ ଭବ, ଆୟୁଷ୍ମାନ ଭବ କହି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା କୌଣସି ନୂଆ ଆଶୀର୍ବାଦ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ତ ଆପେ ଆପେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିଯାଉଛି । ଏବେ ବାବା ତୁମର ସ୍ମୃତି ଜଗାଉଛନ୍ତି— ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ସବୁ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସୁଖ ଥାଏ, ସେଠାରେ ଅଶାନ୍ତିର ନାମ ହିଁ ନଥାଏ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ପବିତ୍ର ଗୁଣବାନ ହେବାର ଅଛି । ନତେଜ୍ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ହିସାବ-କିତାବ ତୁଚ୍ଛ କରାଇବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସଭା ବସୁଛି ନା । ପାପର ଦଣ୍ଡ ତ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ କ'ଣ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବେ ! ପାପର ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ ଯାହାକୁ କର୍ମଭୋଗ କୁହାଯାଏ । ଏହା ତ ପର ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ, ଏଠାରେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ରାମରାଜ୍ୟରେ ଅପାର ସୁଖ ଥାଏ । ତୁମେ ତ ବହୁତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ପୁଣି ସେଥିରୁ କେହି ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଆଉ କେହି ବିଳମ୍ବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଯିଏ କମ୍ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଭାବିନିଅ ଯେ ଇଏ ଭକ୍ତି ବିଳମ୍ବରେ କରିଛନ୍ତି । ଆଉ ଯିଏ ଆରମ୍ଭରେ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ସିଏ ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ଶୀଘ୍ର ବୁଝିବେ କାରଣ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଯିବାର ଅଛି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମିଠାଘରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଧାମରୁ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ସାଇଲେନ୍ସ (ନିରବତା)ର ଦୁନିଆ, ମୁବି (ଜର୍ଜିତର ଦୁନିଆ) ଏବଂ ଟକି (ଶବ୍ଦ)ର ଦୁନିଆ ଅଛି ନା । ପିଲାମାନେ ଧାନରେ ଯାଇ ଫେରିବା ପରେ ସେଠାକାର କଥା ଶୁଣନ୍ତି ଯେ ସେଠାରେ ଈଶ୍ଵରାରେ କଥାବାଦ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ବାସ୍ ଆଉ କିଛି କଥା ନାହିଁ । ବାବା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀର ଭିତରେ ନିରାକାର ରୂପରେ

ଅଛନ୍ତି, ଆଉ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆମ୍ଭର ସ୍ନେହ ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଅଛି । ଶରୀର ତ ସବୁ ପଡିତ ଅଟେ । ତେଣୁ ପଡିତ ଶରୀର ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମ୍ଭା ଯଦିଓ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ଶରୀର ତ ପଡିତ ଅଟେ । ପଡିତ ଦୁନିଆରେ ଶରୀର ପବିତ୍ର ହୁଏ ହିଁ ନାହିଁ । ଆମ୍ଭାକୁ ତ ଏଠାରେ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାରେ ଅଛି ତେବେ ଯାଇ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରର ବିନାଶ ହେବ । ଆମ୍ଭା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଆମ୍ଭାର କାମ ହେଉଛି ବେହଦ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପବିତ୍ର ହେବା । ଆମ୍ଭା ପବିତ୍ର ତେଣୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ମିଳିବା ଦରକାର । ତାହା ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ମିଳିବ । ଆମ୍ଭାକୁ ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଯୋଗ ଲଗାଇ ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି । ବାସ୍, ଏହି ପଡିତ ଶରୀରକୁ ତ ଟିକିଏ ବି ସ୍ପର୍ଶ କରିବାର ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ପକାଇବାର ନାହିଁ । ଆମ୍ଭାମାନଙ୍କ ସହିତ ବାବା ବାଞ୍ଛାପ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କଳିଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶରୀରଗୁଡିକ ସହିତ ଲଗାଇଛୁ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମ୍ଭା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ଥାଏ, ସେଠାରେ କେହି ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭା କିମ୍ବା ଶରୀର ବିକାରୀ ହେବ । ବଲ୍ଲଭାଚାରୀ ମାନେ ନିଜ ଶରୀରକୁ କାହାକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସେମାନଙ୍କର ଆମ୍ଭା ନିର୍ବିକାରୀ ପବିତ୍ର ହୋଇନଥାଏ । ତାହା ତ ଗୋଟିଏ ପଦ୍ମ ଅଟେ, ସେମାନେ ନିଜକୁ ଉଚ୍ଚ କୁଳର ମନେ କରନ୍ତି । ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ଏକଥା ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ବିକାରୀ ଅପବିତ୍ର ଅଟୁ, ଶରୀର ତ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରରୁ ଜାତ ହୋଇଛି । ଏସବୁ କଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି ତେଣୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ବଦଳାଇବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ଶରୀର ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ୫ ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ । କାରଣ ଦେବତାମାନେ ପଡିତ ଶରୀରରେ ପଡିତ ଭୂମିରେ ପାଦ ରଖନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ଆମ୍ଭା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ପାଦ ରଖନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପଡିତ ଦୁନିଆ । ଆମ୍ଭା ପାରଲୌକିକ ପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ଶାରୀରିକ ପିତା, ଆଉ ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ଅଶାରୀରୀ ପିତା । ସମସ୍ତେ ଅଶାରୀରୀ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ନିର୍ଗତ ଏଭଳି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଯଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ବିନା ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ବାଞ୍ଛାମାନ ସମୟରେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ତେବେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ସେହି ପିତାଙ୍କୁ ନିର୍ଗତ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ଯେ ଶରୀର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛି— ଏହି କଥାରେ ସମସ୍ତେ ଦୃଢ଼ରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଭୁଲର ସଂଶୋଧନ ବାବା ଆସି କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଗୋଟିଏ ହିଁ ମନମନାଭବର ମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ତା'ର ଅର୍ଥ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆମ୍ଭା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାସ୍, ଏହି ନିଶା ଲାଗିରହୁ ଯାହାଫଳରେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଏବେ ବାବା ଆସି ପୁଣି ଥରେ ସେହିଭଳି ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଯିଏ ମୁଁକାର ଅଟନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟର ଚେହେରା ଦେଖୁ ତୁରନ୍ତ ମୁଁକି ଡିଆରି କରିଦିଅନ୍ତି । ସେହି ମୁଁକି ଏପରି ଲାଗେ ଯେପରି ଜୀବନ୍ତ ରୂପରେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ତାହା ତ ଜଡ ମୁଁକି ଅଟେ । ଏଠାରେ ବାବା ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି— ତୁମକୁ ଏହିଭଳି ଚୈତନ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାର ଅଛି । ତେବେ ଏହିଭଳି କିପରି ହେବ ? ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ତୁମେ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ପବିତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ହୋଇ ପାରିବ । ଏହା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଟେ । ସେମାନେ ଯେଉଁ ମୁଁକି ଆଦି ଡିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଆର୍ତ୍ତ (କଳା) କୁହାଯାଏ । ସେମାନେ ଅବିକଳ ଚେହେରା ଡିଆରି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଅବିକଳ ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ଜଡ ଚିତ୍ର ଅଟେ, ସେଠାରେ ତ ତୁମେମାନେ ଚୈତନ୍ୟ ରୂପରେ ରହିବ ନା । ୫ ତତ୍ତ୍ୱର ଚୈତନ୍ୟ ଶରୀର ହେବ ଏଠାରେ ଏହି ଜଡ ଚିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଡିଆରି ହୋଇଛି । ଦେବତାଙ୍କ ଚେହେରା ଭଳି ଅବିକଳ ତ ଡିଆରି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କର ଫଟୋ ଏଠାରେ ନାହିଁ । ସିଏ ତ କହିବେ ମୁଁ ଏଭଳି ସାକ୍ଷାତକାର କଲି । ତା'ର ଚିତ୍ର ନା ନିଜେ ଡିଆରି କରିପାରିବେ ନା ଆଉ କେହି ଡିଆରି କରିପାରିବେ । ନିଜେ ଏଭଳି ସେତେବେଳେ ହେବେ ଯେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ନେଇ ନିଜକୁ ଭରପୁର କରିବେ, ତେବେ ଯାଇ ଅବିକଳ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ହେବେ । ଦେଖ,

ଏହା କିଭଳି ପ୍ରକୃତିର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ବାବା ବସି ତୁମକୁ ଏହି ପ୍ରକୃତ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ତ ଏହି କଥା ବିଚାରରେ ହିଁ ନଥାଏ । ସେମାନେ ଦେବୀ ଦେବତାଙ୍କ ମୁଁ ସମ୍ମୁଖରେ ଯାଇ ମଥା ଟେକନ୍ତି, ଭାବନ୍ତି ଏମାନେ ଏଠାରେ ରାଜ୍ୟ କରି ଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେବେ ? ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ । ପୁଣି ସେମାନେ କେବେ ଆସିବେ, କ'ଣ କରିବେ— ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେଉଁମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଧାରରେ ପୁଣି ଥରେ ସେହିଭଳି ନିଶ୍ଚିତ ହେବେ । ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେ ଏଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇଯିବ । ଚାଲିଚଳନ ଏପରି ହେବ ଯେପରି ସତ୍ୟଯୁଗ, ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ଥିଲା । ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ସେତେବେଳେ ରହିବ ଯେତେବେଳେ ହୃଦୟ ସ୍ଵଚ୍ଛ ଥିବ । ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ ଦରକାର । ବିନା ପରିଶ୍ରମରେ ଫଳ ତ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ତ ତୁମକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ସବୁକିଛି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏମିତି କ'ଣ ଖାଲିରେ ବସିଯିବା-କହିବା ଡ୍ରାମାରେ ଯଦି ଥିବ ତେବେ ଆମ ଦ୍ଵାରା ପୁରୁଷାର୍ଥ ହେବ । ଏହିଭଳି ଜଙ୍ଗଲୀ ବିଚାର କରିବାବାଲା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି— କହନ୍ତି, ଯଦି ମୋର ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଆରେ, ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ ତୁମ ନିଜକୁ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ପରେ ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ବଡ଼ ନା ପ୍ରାରବ୍ଧ ବଡ଼ ? ତେବେ ବଡ଼ ତ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥକୁ ଆଗରେ ରଖାଯାଏ କାରଣ ତାହା ଦ୍ଵାରା ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ତା'ର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସବୁ କିଛି ମିଳିଥାଏ । କେହି କେହି ଏଭଳି ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ଓଲଟା ଅର୍ଥ ଭାବିନେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଥିରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ ପ୍ରାରବ୍ଧ ତାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ପୁରା ନିରାଶ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆରେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । ରାତି ଦିନ ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଜର ଚରିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ ।

ପବିତ୍ରତା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ନୟର ଚରିତ୍ର । ଦେବତାମାନେ ତ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି, ଚରିତ୍ର ବିଗିଡିଯିବା ଦ୍ଵାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ଏକ ନୟର ଗ୍ରେଡର ଚରିତ୍ର ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଏକଦମ୍ ତଳକୁ ଖସିଯାଇଛେ । ତେବେ ସବୁର ସମସ୍ତ ଆଧାର ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା, ଏଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରାଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆଖି ବହୁତ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ କାହିଁକି ନା ବଞ୍ଚିଯିବା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଆଖି ଧୋକା ଦିଏ ହିଁ ନାହିଁ । କାରଣ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଯାଇଥାଏ ତେଣୁ ଧର୍ମକୁ ଶକ୍ତି କୁହାଯାଏ । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବା ହିଁ ଆସି ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ସବୁକିଛି ଆତ୍ମା କରୁଛି କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପରେ କରୁଛି । ସେହି ପିତା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ଦେବତାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଯାଙ୍କର ମହିମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା । ତେଣୁ ଏଭଳି ପିତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ନ ପକାଇବା । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ବୀଜରୂପ କୁହାଯାଏ । ତାଙ୍କୁ ସତ୍-ଚିତ୍-ଆନନ୍ଦ କାହିଁକି କୁହାଯାଏ ? ସିଏ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ବୀଜ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ଜଣାଥିବ ନା । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆର ବୃକ୍ଷ ହେଉଛି ଜଡ଼ ବୀଜ । ତାହା ହେଉଛି ଜଡ଼ । ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟେ । ଚୈତନ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ । ବୃକ୍ଷ ଛୋଟରୁ ବଡ଼ ହୁଏ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସେଥିରେ ଆତ୍ମା ଅଛି କିନ୍ତୁ କିଛି କହିପାରେ ନା । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଦେଖ କେତେ ମହିମା, ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି.... । ଏହି ମହିମା ଆତ୍ମାର ନୁହେଁ, ପରମାତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଏହି ମହିମା ଗାୟନ କରାଯାଏ, ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ଵର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ନାମ ହେଉଛି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ପରମ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁପ୍ରିମ୍ । ତାଙ୍କ ମହିମାର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଗାୟନ କରାଯାଉଛି । ଏବେ ଦିନକୁ ଦିନ ମହିମା ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଚାଲିଛି କାହିଁକି ନା ପ୍ରଥମେ ବୁଦ୍ଧି ସଂପ୍ରାପ୍ତ ଥିଲା, ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ରଜୋ, ତମୋପ୍ରାୟ ହୋଇଯାଇଛି । ଏସବୁ କଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସବୁ ସତ୍ୟ ଥିଲା ସତ୍ୟ ହିଁ ରହିବ..... କେହି କେହି ଭଲ ଭଲ ହିତବାଣୀ ଇତ୍ୟାଦି ଲେଖୁଛନ୍ତି..... କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ତ ଏତେ ପତିତ ନଥିଲେ ।

ପଛରେ ଆସିଲାବାଲା ଏତେ ପଡିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ବହୁତ ସଂପ୍ରଧାନ ଥିଲେ, ପୁଣି ସେମାନେ ହିଁ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତରେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟଧର୍ମସ୍ଥାପକ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏଭଳି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କାରଣ ସେମାନେ ନା ଏତେ ସଂପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି, ନା ଏତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି, ନା ବହୁତ ସୁଖ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ନା ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତମୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି କେଉଁମାନଙ୍କର ହେଉଛି ? ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ଦେବତା ଥିଲେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ସବୁ ଧର୍ମଠାରୁ ଅଧିକ ତଳକୁ ଖସିଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ସମସ୍ତେ ଭାରତର ମହିମା କରୁଛନ୍ତି କାରଣ ବହୁତ ପୁରୁଣା ଅଟେ ନା । ଯଦି ବିଚାର କରାଯିବ ତେବେ ଜଣାପଡିବ ଯେ ବଞ୍ଚିମାନ ଭାରତ ବହୁତ ତଳକୁ ଖସିଯାଇଛି । ଉତ୍ଥାନ ଏବଂ ପତନ ଭାରତରେ ହିଁ ହେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କର ହେଉଛି । ଏସବୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଚାର କରିବା ଦରକାର । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସଂପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ବହୁତ ସୁଖ ଭୋଗୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ଏବେ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭୋଗୁଛନ୍ତି କାରଣ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲେ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ୪ଟି ଧର୍ମ— ଦୈବାଧର୍ମ, ଇସ୍ଲାମ ଧର୍ମ, ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମ । ବାକି ସବୁ ଏମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଲା । ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ କେଉଁ ଧର୍ମର ଅଟୁ । ଧର୍ମର ଜ୍ଞାନ ନଥିବା କାରଣରୁ ଧର୍ମକୁ ହିଁ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ହେଉଛି ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମ । କିନ୍ତୁ ନିଜ ଧର୍ମକୁ ସମସ୍ତେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଚାଲାକ ଚତୁର ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଏମାନଙ୍କର ନିଜ ଧର୍ମ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ଭାରତ କ'ଣ ଥିଲା, ଏବେ ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛି ! ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମେ କ'ଣ ଥିଲ ! ସାରା ଇତିହାସ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ପୂର୍ବରୁ ଦେବତା ଥିଲ, ଅଧାକଜ୍ଞ ରାଜ୍ୟ କରିଲ ପୁଣି ଅଧାକଜ୍ଞ ପରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଆସି ତୁମେ ଧର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ, କର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଗଲ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ହେଉଛ । ଭଗବାନୁବାଚ, ବାବା କଜ୍ଜ କଜ୍ଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର କରାଉଛନ୍ତି । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ନିଜର ଆନ୍ତରିକ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର ବିଚିତ୍ର ଜ୍ଞାନକୁ ଜୀବନରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ଆଧାରରେ ନିଜର ଉଚ୍ଚ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ, ତ୍ରାମା ବୋଲି କହି ଅଟକି ଯିବାର ନାହିଁ ।
- (୨) ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିର ଧୋକାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଦେଖିବା ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ରତା ରୂପକ ପ୍ରଥମ ନୟର ଚରିତ୍ରକୁ ହିଁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସତ୍ୟତାର ମୂଳଦୁଆ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଚାଲି-ଚଳଣ ଏବଂ ଚେହେରାରେ ଦିବ୍ୟତାର ଅନୁଭୂତି କରାଉଥିବା ସତ୍ୟବାଦୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ଆତ୍ମା ନିଜକୁ ସତ୍ୟବାଦୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ବା ଭାବୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟତା ପବିତ୍ରତା ଆଧାରରେ ହିଁ ଆସିଥାଏ । ଯଦି ପବିତ୍ରତା ନାହିଁ ତେବେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟତା ରହିପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସତ୍ୟତାର ମୂଳଦୁଆ ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ସତ୍ୟତାର ବାସ୍ତବ ପ୍ରମାଣ ହେଲା ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଏବଂ ଚାଲିଚଳଣରେ ଦିବ୍ୟତା ଦେଖାଯାଉଥିବ । ପବିତ୍ରତା ଆଧାରରେ ସତ୍ୟତାର ସ୍ୱରୂପ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ସହଜରେ ହୋଇପାରିବ । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ କୁହାଯିବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟବାଦୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟତା ସମ୍ପନ୍ନ ଦେବତା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବେହଦ ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଆପେ ଆପେ ଆସିଯିବ ।